

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210398
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3512210398.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 11C/359/2012-103 zo dňa 29. októbra 2014, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. návrh v celom rozsahu zamietol a výrokom II. odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 842,71 eur, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom. Svoj nárok odôvodnil tým, že súdny exekútor predložil súdu prvej inštancie ako súdu vecne a miestne príslušnému, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dodal, že súd prvej inštancie v zákonnej procesnej lehote 15 dní od prijatia tejto žiadosti nerozhodol, a preto hodnotí postup súdu ako nesprávny a v rozpore so zákonom. Uplatnenú majetkovú škodu špecifikoval ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Zároveň žalobca uplatnil aj nemajetkovú ujmu v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote nepovažoval za dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol s poukazom na § 41 ods. 2 písm. c), d) a § 44 ods. 2, 3 Exekučného poriadku platného v čase podania predmetnej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, § 3 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Po posúdení zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. V danej veci z obsahu exekučného spisu, sp. zn. 2Er/634/2009, vyplynulo, že v uvedenom exekučnom konaní súd na žiadosť súdneho exekútora poverenie nevydal, ale exekúciu z dôvodu neodstrániteľnej podmienky konania zastavil. Súd prvej inštancie skonštatoval, že z ustanovení § 44 Exekučného poriadku pritom jednoznačne vyplýva, že zákonná 15 dňová lehota sa viaže na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípadoch ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Pre prípad, že exekučný súd zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo

návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a teda poverenie nevydá ale žiadosť súdneho exekútora zamietne, Exekučný poriadok lehotu na vydanie rozhodnutia nestanovuje. Je samozrejmé, že aj k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia by malo zo strany súdu prísť v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov. Podľa súdu prvej inštancie, by bolo možno opačný postup súdu, podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, hodnotiť ako nesprávny úradný postup, ktorý zakladá právo na náhradu škody. Uviedol, že záver o tom, že konanie bolo postihnuté zbytočnými prieťahmi, prípadne že vec nebola prejednaná v primeranej lehote, môže súd v zmysle § 9 ods. 2 uvedeného zákona prijať len na základe výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, podľa súdu prvej inštancie, otázku zbytočných prieťahov v konaní, resp. neprejednaní veci v primeranej lehote nemôže súd posudzovať v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. ako otázku predbežnú a osoba požadujúca náhradu škody z nesprávneho úradného postupu musí súdu nesprávny úradný postup preukázať výsledkom vybavenia sťažnosti na prieťahy, či žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatným rozhodnutím disciplinárneho súdu, právoplatným rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky. Uzavrel, že v danej veci táto podmienka nebola splnená, keď žalobca takúto listinu súdu nepredložil ani neoznačil. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vyplývajúceho z vykonania komplexného preskúmania exekučného titulu metódou, ktorá exekučnému súdu neprináleží a bola vykonaná mimo konania o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu žalobcu aj v tejto časti ako nedôvodnú. Uviedol, že zo skutočností preukázaných z obsahu exekučného spisu vyplýva, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup (preskúmanie exekučného titulu mimo zákonného rámca) sa bezprostredne prejavil v rozhodnutí exekučného súdu. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa za tejto situácie nemôže jednať o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ale len o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Dodal, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je, v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., skutočnosť, že právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Splnenie tejto podmienky navrhovateľ v konaní netvrdil a ani nepreukázal. Napokon súd prvej inštancie skonštatoval, že skúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu (a teda aj skúmanie existencie platnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá je základom právomoci rozhodcovského súdu konať a predpokladom vydania rozhodcovského rozsudku) patrí podľa ustálenej judikatúry do právomoci exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Pre úplnosť dodal, že v súvisiacom exekučnom konaní ku skúmaniu formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu zavinením oprávneného ani len nedošlo, pretože oprávnený si nespĺnil súdom uloženú povinnosť, teda nepredložil rozhodcovskú doložku. Na základe zistených skutočností, súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu alebo jeho nezákonné rozhodnutie, a preto jeho žalobu v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 1 OSP. Uzavrel, že v konaní úspešný žalovaný má právo na náhradu účelne vynaložených trov konania proti účastníkovi, ktorý v konaní úspech nemal. Avšak v danom prípade si žalovaný do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku svoje trovy nevyčísľil a ani zo súdneho spisu mu žiadne nevyplynuli, a preto o trovách konania rozhodol tak ako je uvedené vo výroku II. napadnutého rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, v konaní rozhodoval vylúčený sudca, súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované. Namietal, že súd prvej inštancie vec prejednal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o

skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že odvolací súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor odvolacieho súdu vo veci nestrannosti neobstojí pre rozpor s rozhodovacou praxou iných odvolacích súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Na základe žalobcom podanej sťažnosti na Ústavný súd SR bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť osobitne. Súd prvej inštancie ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, keď nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd prvej inštancie podľa neho vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám - vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom na pojednávaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Podľa žalobcu súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Poukázal na skutočnosť, že sám súd prvej inštancie zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu považoval preto za vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Považoval za irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia podľa žalobcu o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Po vydaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a podaní odvolania žalobcom došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd posudzoval včasnosť a dôvodnosť odvolania podľa ustanovení OSP, procesne však odvolací súd postupoval už podľa nových procesných ustanovení CSP.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

6. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís súd prvej inštancie dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné a racionálne.

7. Odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie prejednal a rozhodol vec bez nariadenia pojednávania, nie je pravdivé. Súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytýčil na 29.10.2014, žalobca predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 26.09.2014, teda boli vytvorené predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré strany považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Žalobca sa na pojednávaní napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil (rovnako ako ani žalovaný), to však neznamená, že by v danej súvislosti bola žalobcovi odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného v konaní. Postup súdu prvej inštancie bol v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP účinného do 30.06.2016, ako aj s ústavným princípom spravodlivého súdneho konania.

9. Pokiaľ súd prvej inštancie na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované žalobcom a vykonal aj ďalšie listinné dôkazy, ktoré mal k dispozícii z vlastnej činnosti (pripojený exekučný spis), pričom poskytol možnosť obom stranám zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie v prejednávaní veci dodržal zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania. Postupom súdu prvej inštancie preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR ani k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

10. Žalobca založil svoj nárok v prejednávaní veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 27.01.2011, pričom konanie začalo dňa 27.10.2009, t.j. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 457 dní. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, toto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Súdnym exekútorom podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dňa 23.11.2009 a k právoplatnému zastaveniu exekučného konania došlo uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2Er/634/2009-15 zo dňa 10.12.2010.

11. Z dikcie ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku (účinného do 14.12.2009) vyplýva, že exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom oproti iným exekučným titulom je v týchto prípadoch exekučný súd povinný preskúmať tieto exekučné tituly aj z hľadiska rozhodnutia vo veci samej. Oprávnenie, ako aj povinnosť preskúmať rozhodcovský rozsudok vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a aj z judikatúry Súdného dvora EÚ (napr. rozhodnutie zo 06.10.2009 vo veci Asturcom). Ako správne uviedol súd prvej inštancie, pokiaľ išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) vtedy účinného Exekučného poriadku (vrátane rozhodcovských rozsudkov), zákon nestanovoval žiadnu lehotu na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), exekučný súd teda nemohol porušiť žiadnu zákonnú lehotu, keďže pre tento prípad žiadna lehota neexistovala. Napriek neexistencii lehoty však bol súd povinný konať bez zbytočných prieťahov. Postup exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote dlhšej ako 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nemožno charakterizovať ako prieťahy v súdnom konaní vzhľadom

na okolnosti, uvádzané už súdom prvej inštancie (potreba posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky, túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, ako aj veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných v ten istý deň resp. v tom čase tým istým žalobcom). V danom prípade tak nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu.

12. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní, s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľa v Občianskom zákonníku a v zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené alebo v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením žalobcu, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou škodou, ušlým ziskom, prípadne nemajetkovou ujmom, by v prvom rade bolo potrebné zistenie, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (prípadne k nezákonnému rozhodnutiu). V nadväznosti na vyššie uvedený záver, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou škody a nemajetkovej ujmy.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v celom rozsahu, s poukazom na § 387 ods. 1 CSP.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, by patrila náhrada trov odvolacieho konania, avšak nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný a žiadne trov odvolacieho konania mu nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).